

Више од 68,000 људи на листама чекања у болницама

**Више од 68,000 људи
на листама чекања у
болницама**

rs.politsturm.com

2024-10-18

2 мин. читања

„На листи чекања у Србији више од 68,000 људи“ део је наслова вести на порталу Инсајдер [1]. Реч је о листама пацијената који чекају на операције или дијагностичке процедуре, у којима је просечно време чекања 3 до 4 године. Неки од проблема који се у вести наводе као разлог овакве ситуације су: последице пандемије COVID-19, преусмеравање пацијената на приватне клинике и корупција у здравственом сектору.

Иако незанемарљиви, изнети проблеми представљају само последице шире проблематике капитализма у коме сви облици социјалне сигурности, те и јавно здравство, представљају баријеру на путу ка већим профитима. Из овога можемо закључити да ће капиталисти уграбити сваку шансу како би умањили подршку коју радници добијају од државе благостања, што доводи до горе поменутих случајева.

Историјски гледано социјална помоћ у капиталистичким државама служила је како би се умањило незадовољство радника и спречило њихово приближавање комунистичким организацијама. Оваква помоћ је по правилу неодржива у капиталистичком систему због његових инхерентних противречности, те бива укинута у временима економских криза и ратова. Тенденција умањивања социјалне сигурности и права радника се може видети на глобалном нивоу у претходним годинама. На пример подизање старосне граница одласка у пензију у Русији, Француској, Немачкој и другим земаљама, такође продужавање радне недеље у Француској, смањење потрошње на социјалну сигурност у Русији [2]. Ближе нама имамо пример увођења шестодневне радне недеље у Грчкој [3], померања пензионе старосне границе за жене у Србији [4].

На основу овога можемо закључити да су дуге листе чекања заједно са осталим проблемима у здравству последица капитализма који се припрема за време кризе, које се већ увелико може осетити. Чак и када би дошло до побољшања, како председник државе обећава [1], за шта би било потребно да капиталисти осете опасност по сопствену егзистенцију у Србији, она би неминовно била кратког рока.

Једине значајне и дуготрајне промене у квалитету живота радника могу се догодити само унутар социјалистичке државе, под пролетерском диктатуром. Пример овога имамо у прогресивној социјалној политици СССР-а. На пример бесплатно школство и здравство, најнижа старосна граница за пензију (55 година за жене и 60 за мушкарце), масовна изградња бесплатних јединица за становање и слично [2]. Успостављање оваквих промена и њихово дугорочно трајање могуће је само унутар система у којем апсолутни циљ није профитирање мањине, у којима су средства производње у рукама радника, и служе за добробит целокупног друштва.

Извори:

[1] <https://insajder.net/teme/na-listama-cekanja-u-srbiji-vise-od-68-000-ljudi-svedocenja-pacijenata-kao-opomena>

[2] <https://us.politsturm.com/the-end-of-the-welfare-state>

[3] <https://n1info.rs/svet/grcka-uvodi-sestodnevnu-radnu-nedelju/>

[4]<https://n1info.rs/biznis/novi-uslovi-za-penzionisanje-pomeranje-starosne-granice-za-zene/>

Оригинални чланак